

Arrest

nr. 156 008 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2013 werd de verblijfsmachtigingsaanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Deze beslissing die verzoeker op 20 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2012 werd ingediend door :

E.B.I.(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zijn hele familie een legaal verblijf heeft in Nederland en dat hijzelf van 2001 tot 2009 in Nederland verbleef. Verder haalt hij aan dat zijn familie hem verstoten heeft omwille van zijn huwelijk. Ter staving hiervan legt betrokkene één document voor waaruit blijkt dat hij van 13.02.2001 tot 27.01.2009 in de basisadministratie te Nederland was ingeschreven. Een vroeger verblijf in Nederland vormt geen buitengewone omstandigheid die het rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurt. M.b.t. zijn familiale situatie (het verblijf van zijn familie in Nederland en zijn verstoting) stellen we vast dat betrokkene hiervan geen enkel bewijsstuk voorlegt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren terwijl het in casu bij een loutere bewering blijft en dit niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Bovendien dienen we op te merken dat een eventueel verblijf in Nederland van betrokkene zelf of zijn familie op geen enkele manier een buitengewone omstandigheid kan 'uitmaken om de aanvraag in België in te dienen, indien betrokkene zich wil beroepen op elementen die betrekking hebben op zijn verblijf te Nederland, dient hij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Nederlandse.

Verder haalt betrokkene aan dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, daar zijn gehele familie in Nederland zou verblijven. Zoals hierboven reeds uiteengezet, legt betrokkene hiervan geen enkel bewijsstuk voor. De loutere bewering dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene aan dat hij gewerkt heeft bij SA (...) te Ittre in de periode november 2009 tot december 2010. Omstandigheden die betrekking hebben op werk, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2009 in België verblijft, dat hij getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, dat hij een perfecte kennis van het Nederlands zou hebben, dat hij een beroeps verleden in Nederland en België heeft, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij vooruitzicht heeft op het uitoefenen van een beroepsactiviteit - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 5 februari 2013 werd tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker ter kennis werd gebracht op 20 maart 2013, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van Staatssecretaris Asiel en Migratie

wordt aan E.B.I. (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 17.12.2008 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 5 februari 2013 werd tevens een inreisverbod afgeleverd. Deze beslissing die op 20 maart 2013 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad kan niet ingaan op de vraag van verzoeker om een repliekmemoirie in te dienen. Dit proceduristuk is niet voorzien, omdat de Raad *in casu* zal overgaan tot de behandeling van de zaak in korte debatten in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Hij stelt dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet hij *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij verwijst ook naar een eerder bevel dat niet werd aangevochten.

In essentie zet verweerder uiteen dat hij bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid, waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, verweerder een bevel moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Verweerder dient zich, alvorens het bevel te geven, ook te vergewissen van het feit dat er geen hogere rechtsnormen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Verzoeker betreft in zijn middelen artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort: het EVRM) en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met name waar hij wijst op het bestaan van een gezins- en familieleven.

In deze zaak is verweerder, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

In casu heeft verzoeker er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal rekening gehouden worden met het feit dat de bevoegdheid een gebonden bevoegdheid was.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan als volgt:

"Schending van artikel 2 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995

De eerste bestreden beslissing werd beweerdelijk genomen door "(...)"(zie stuk 1).

Het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

De akte vermeldt een begin van schijnbaar elektronische handtekening van (...).

Men kan in casu immers niet spreken van een handtekening maar enkel van een paar vlekken...

Opdat Uw Raad hiervan in kennis kan worden gesteld, voegt verzoeker het origineel exemplaar van de bestreden beslissingen toe aan huidig verzoekschrift.

Indien men toch zou spreken van een handtekening, dient te worden opgemerkt dat geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen.

Zulks een ingescande handtekening kan bezwaarlijk een echte handtekening vervangen.

Er kan immers niet worden nagegaan of de bestreden beslissing effectief door een attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening "erop geplakt" heeft.

Er bestaat bijgevolg geen enkele waarborg van authenticiteit.

In tegenstelling tot hetgeen men zou kunnen voorhouden, maakt zulks een ingescande "handtekening" geenszins een elektronische dan wel geavanceerde elektronische handtekening uit in de zin van de Wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten en de Richtlijn 1999/93 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

De definitie van een elektronische handtekening in de zin van de wet van 9 juli 2001 luidt als volgt:

"Art. 2. 1° elektronische handtekening » : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2° « geavanceerde elektronische handtekening » : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden :

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren;

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord;"

Om te spreken van een elektronische handtekening moet er sprake zijn van elektronische gegevens gehecht aan andere elektronische gegevens.

Een ingescande handtekening voldoet hieraan niet daar deze op papier wordt gezet. Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een elektronische handtekening.

Verzoeker verwijst tevens naar een gelijkaardig geval waarin Uw Raad tot de conclusie is gekomen dat er geen sprake kon zijn van een elektrische handtekening:

"Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan onzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden

en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in *Computerrecht* 2001/4, p.187).") Er kan derhalve niet worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door een attaché van Mevrouw de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie omwille van de gebrekkigheid van de naam en het feit dat het een "copie paste" handtekening is."

4.2. Het eerste middel betreft de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de naam van de ambtenaar die de eerste bestreden beslissing nam, met name attaché K.A., wordt vermeld. De bestreden beslissing geeft deze naam ook correct weer als contactpersoon en op basis van de stukken van het administratief kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat attaché K.A. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het ministerieel besluit van 18 maart 2009), dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van 9bis van vreemdelingenwet kan nemen.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat de handtekening van attaché K.A. niet goed leesbaar is op de afschriften van de bestreden beslissing die verzoeker werden betekend niet leidt tot de conclusie dat deze beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast. Op de afschriften van de bestreden beslissing die zich in het administratief dossier bevinden, is de handtekening van attaché K.A. wel goed leesbaar, zodat het vaststaat dat het wel degelijk de ingescande handtekening van voormelde ambtenaar is die op de bestreden beslissing werd aangebracht.

Verzoeker betoogt voorts dat geen enkele wet voorziet in het plaatsen van ingescande handtekeningen, maar toont hiermee opnieuw niet aan dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Hij maakt immers niet aannemelijk dat er enige bepaling bestaat die zou verhinderen dat een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gebruik maakt van een ingescande handtekening en brengt evenmin de bepaling aan die deze ambtenaar zou verplichten om zijn handtekening met de hand neer te schrijven op elke individuele akte.

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en er geen sprake is van elektronische gegevens die gehecht zijn aan andere elektronische gegevens, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten en van de Richtlijn 1999/93 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de ingescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het "*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*" en "*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*" (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655).

Daarenboven moet er worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat deze zekerheid *in casu* niet bestaat omdat het mogelijk is dat een derde de handtekening van attaché K.A. op de bestreden beslissing heeft "*geplakt*". Verzoeker brengt echter geen gegevens aan waaruit kan worden afgeleid dat derden in de mogelijkheid zouden zijn in de plaats van attaché K.A. deze ingescande handtekening te plaatsen. Evenmin brengt hij enig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er aanwijzingen bestaan dat een dergelijk bedrog zou zijn gepleegd. Uit een administratieve nota in het door verweerder

neergelegde administratief dossier kan bovendien zonder meer worden afgeleid dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door attaché K.A.

Verzoeker houdt bijgevolg ten onrechte voor dat niet kan worden nagegaan of attaché K.A. de bestreden beslissing nam. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen door een gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Hij kan ook niet meer dienstig verwijzen naar de bepalingen van het ministerieel besluit van 17 mei 1995. Dit ministerieel besluit werd immers opgeheven bij voormeld ministerieel besluit van 18 maart 2009.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3. Verzoeker voert een tweede middel aan als volgt:

"Schending van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 en 74/11 Vreemdelingenwet,

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van artikel 8 EVRM;

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, is als volgt gemotiveerd:

"Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (zie pagina 1 stuk 2).

Het inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

REDEN VAN DE BESLISSING:" (zie pagina 2 stuk 2).

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet gaat voort:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De wetgever heeft duidelijk bepaald dat een inreisverbod kan gegeven worden, maar dat er rekening moet gehouden worden met de individuele omstandigheden.

Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissing bevat immers geen enkele motivering, geen enkele reden, om het inreisverbod uit te vaardigen.

Bovendien is het onduidelijk hoe lang het inreisverbod geldt aangezien dit gewoonweg niet werd bepaald.

Niet alleen vormt dit een schending van de motiveringsplicht en van artikel 74/11 Vreemdelingenwet maar ook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Had de tegenpartij op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker behandeld, dan had deze laatste niet zo maar een inreisverbod uitgevaardigd zonder hiervoor enige reden of verklaring te geven en zou de tegenpartij hier minstens een bepaalde termijn aan hebben verbonden ...

De tweede bestreden beslissing dient om deze redenen te worden vernietigd."

4.4. Het tweede middel betreft het inreisverbod.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*.

In de nota met opmerkingen en op de zitting verklaart verweerder dat hij een andere beslissing voor zich heeft.

Na controle van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad een gemotiveerde beslissing werd genomen tot afgifte van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is echter geen enkel bewijs dat deze gemotiveerde beslissing ook ter kennis werd gebracht aan verzoeker. De Raad stelt vast dat het inreisverbod dat voorligt als bestreden beslissing en bij het verzoekschrift werd gevoegd als stuk, behoudens de vermelding dat het werd afgegeven krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet geen motivering vermeldt.

De vernietiging van deze beslissing is tevens in het belang van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, aangezien een andersluidende beslissing ter kennis werd gebracht dan deze die werd genomen door verweerder op 5 februari 2013.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond, zodat een verdere bespreking van de overige onderdelen zich niet langer opdringt.

4.5. Verzoeker voert een derde middel aan als volgt:

"Schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 8 EVRM;

Artikel 74/1 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De wetgever heeft aan de tegenpartij verplicht om rekening te houden met de familiale situatie van een onderdaan van een derde land, wanneer een verwijderingsbeslissing genomen wordt.

Deze bepaling is de omzetting van het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 (Procedurerichtlijn).

In casu is het duidelijk dat verzoeker een prive- en gezinsleven heeft in België.

Hij verblijft sinds 2000 in Europa, hetzij al 13 jaar en sinds 2008 in België, sinds 5 jaar.

Gedurende deze termijn verbleef hij bovendien voornamelijk in legaal verblijf.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ook uitgebreid ingegaan op het feit dat verzoeker geen banden meer heeft met zijn herkomstland, met name :

"Verzoeker heeft niets meer in Marokko. Hij heeft er geen dichte familie en heeft er ook geen herinneringen. Sinds zijn 11 jaar leeft hij in Nederland en nu in België. De sociale banden die hij hier gecreëerd heeft, de perfecte kennis van het Nederlands, het beroepsverleden van verzoeker in Nederland en België, de bereidheid om te werken en het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit zijn allemaal bijkomende elementen ten gunste van verzoeker.

De nieuwe Staatssecretaris bevestigde de oude instructies te zullen uitvoeren. Het is duidelijk, dat de situatie van verzoeker een prangende humanitaire situatie betreft. Heel zijn familie is in Nederland.

Verzoeker zelf is verstoten door zijn familie maar verbleef in Nederland sinds zijn 12 jaar. Hij kent en heeft niets in Marokko.

Verzoeker wenst zich zo snel mogelijk verder te integreren in de Belgische samenleving waar hij een nieuwe thuis heeft gevonden.

Dat sinds de aankomst van verzoeker in België verzoeker duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in België.

De bestreden beslissing maakt echter enkel melding van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en maakt geen woord vuil aan het feit dat verzoeker het centrum van zijn privé-en gezinsleven in België heeft en dat hieraan op een abrupte en disproportionele wijze een einde wordt gesteld.

In casu is er dus duidelijk geen rekening gehouden met de verplichtingen van de tegenpartij zoals bepaald door artikel 8 EVRM.

De motivering is stereotiep en alles behalve individueel terwijl verzoeker sinds 2008 in België verblijft en hier zijn privé-en gezinsleven heeft.

De tegenpartij was hiervan op de hoogte aangezien verzoeker een aanvraag machtiging tot verblijf had ingediend op grond van humanitaire redenen en hierop uitgebreid was ingegaan.

Door geen rekening te houden met het privé-en gezinsleven van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 74/1 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM."

4.6. Het derde middel betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*.

In de nota met opmerkingen en op de zitting verklaart verweerder dat hij een andere beslissing voor zich heeft.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het bevel de specifieke situatie behandelt waarin verzoeker zich bevindt, met name dat hij onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet valt.

Na controle van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad een beslissing werd genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Er is echter, net als voor het inreisverbod, geen enkel bewijs dat deze gemotiveerde beslissing ook ter kennis werd gebracht van verzoeker. De Raad stelt vast dat het bevel dat voorligt als bestreden beslissing en bij het verzoekschrift werd gevoegd als stuk, behoudens de vermelding dat het werd afgegeven krachtens de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, geen motivering vermeldt.

De vernietiging van deze beslissing is tevens in het belang van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, aangezien een andersluidende beslissing ter kennis werd gebracht dan deze die werd genomen door verweerder op 5 februari 2013.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond, zodat een verdere bespreking van de overige onderdelen zich niet langer opdringt.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen betreffende de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS